

РЕШЕНИЕ

№ 355

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Николай Метанов

при участието на секретаря Ваня Ил. И.а
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000871 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета от ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от длъжника - „Уотър технолоджи МС” ООД, ЕИК 201830588, чрез управителя А. срещу решение № 260943 от 10.06.2022г., по т.д. № 2085/2020г., по описа на Софийски градски съд, т.о., 7-ми състав, с което е обявена неплатежоспособността и е открито производство по несъстоятелност на ответното търговско дружество, определена е началната й дата на 21.09.2015г.

Въззивникът/длъжникът - „Уотър технолоджи МС” ООД счита, че обжалваното решение е неправилно и постановеното при допуснати от съда процесуални нарушения, които са попречили за пълното разкриване на обективната истина. Твърди, че в последното заседание неговият адвокат бил болен, както и че вещото лице не се е явило, поради което съдът е трябвало да отложи заседанието, а не да обяви делото за решаване. В проведеното открито съдебно заседание във въззивното производство, прави възражение за погасяване по давност на вземанията на молителя, поиска откритане на производството по несъстоятелност за ответното търговско дружество. Моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното решение и да отхвърли молбата за откриване на производство по несъстоятелност. В условията на евентуалност, ако се приеме че молбата е основателна, прави искане за начална дата на неплатежоспособността да се определи месец април 2020г. Не претендира разноски.

Въззиваемият/ищецът – „Вило България ” ЕООД, ЕИК 130348152 не е подал писмен отговор на въззивната жалба, не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител.

Въззивната жалба с вх. № 333814/01.07.2021г. е подадена чрез пощата, с плик и клеймо от 22.06.2021г., поради което е в законния 7-дневен срок по чл. 633, ал. 1 ТЗ. Подадена е от надлежна страна по делото против подлежащо на въззивно обжалване решение на градския съд, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Първоинстанционният съд правилно е установил фактите по делото и страните не спорят, че между „Вило България“ ЕООД и „Уотър технолоджи МС“ ООД е сключен договор за доставка от 27.04.2015г, по силата на който ищецът е доставил на ответника оборудване на ПСОВ Белене съгласно оферта SQ16230/09.04.2015г. Видно от приемо-предавателни протоколи от 17.07.2015г., 23.07.2015г и 07.08.2015г. се установява изпълнението на задължението на ищеца, за което е съставил и фактура № 16442/21.07.2015г. на стойност 113 031 лева. Вземането на ищеца по отношение на ответника е установено със сила на пресъдено нещо с влязло в сила арбитражно решение от 10.05.2019г по ВАД № 98/2018г. по описа на АС при БТПП.

Видно от първоначалното заключение на вещото лице – П. Д., изготвило съдебно финансово-икономическа експертиза в първоинстанционното производство, се установява, че е анализиран периода 2014-2020г. Вещото лице е установило, че ответникът има краткосрочни задължения: към 31.12.2014г. в общ размер на 687 000 лева; към 31.12.2015г. в общ размер на 1 344 000 лева; към 31.12.2016г. в общ размер на 1 214 000 лева; към 31.12.2017г. в общ размер на 968 000 лева; към 31.12.2018г. в общ размер на 988 000 лева; към 31.12.2019г. в общ размер на 708 000 лева и към 31.12.2020г. в общ размер на 308 000 лева. Вещото лице е установило, че ответникът има краткосрочни активи: към 31.12.2014г. в общ размер на 1 094 000 лева; към 31.12.2015г. в общ размер на 1 961 000 лева; към 31.12.2016г. в общ размер на 1 785 000 лева; към 31.12.2017г. в общ размер на 1 396 000 лева; към 31.12.2018г. в общ размер на 1 385 000 лева; към 31.12.2019г. в общ размер на 513 000 лева и към 31.12.2020г. в общ размер на 409 000 лева. Според вещото лице, за периода от 2015г. до 2020г., стойностите на коефициента за обща ликвидност е под референтните граници: 1,4591 за 2015г., 1,4703 за 2016г., 1,4421 за 2017г., 1,4018 за 2018г., 0,7246 за 2019г. и 1,3279 за 2020г. Стойностите на коефициентите за абсолютна ликвидност към 31.12.2016г. е под референтните стойности, а за бърза ликвидност са над тях.

Стойностите на коефициентите за абсолютна ликвидност към 31.12.2017г. не може да бъде изчислен поради липса на парични средства, а за бърза ликвидност са над тях. Стойностите на коефициентите за абсолютна ликвидност към 31.12.2018г. не може да бъде изчислен поради липса на парични средства, а за бърза ликвидност са над тях. Стойностите на коефициентите за абсолютна ликвидност към 31.12.2019г. не може да бъде изчислен поради липса на парични средства, а за бърза ликвидност са над тях. Стойностите на коефициентите за абсолютна ликвидност към 31.12.2020г. не може да бъде изчислен поради липса на парични средства, а за бърза ликвидност са над тях. Според вещото лице, след 31.12.2017г. ответното дружество не притежавало парични средства, което е показател за влошеното му

ликвидно състояние и неспособността му да покрива възникналите задължения на падеж. При анализ на показателите за задлъжнялост/автономност за периода 2014г.-2020г., вещото лице е констатирало, че ответното дружество е с положителна стойност на собствения капитал/с изключение към 31.12.2019г./, показателите за автономност не са на високо равнище, което е показател за неспособност за покриване на задълженията със собствени средства. В откритото съдебно заседание на 23.02.2021г./л. 182 и л. 183/, вещото лице е заявило, че не може да отговори на въпроса дали са налице основанията за отписване на задължение в размер на 412 000 лева, както и за осчетоводяване на вземане в размер на 385 000 лева.

Във въззивното производство е прието неоспорено от страните допълнително заключение на вещото лице, в което е направен финансово-икономически анализ на длъжника към 31.12.2022г. и наличието на публични задължения към 19.05.2023г. Според вещото лице, към 31.12.2020г. е отчетена печалба в размер от 296 000 лева, ако се приеме, че ответното дружество не е осчетоводило приход от отписаните вземания, финансовият му резултат би бил отрицателен. Изследвани са и коефициентите за финансова автономност и задлъжнялост, които са с отрицателни стойности, съответно – 1,0875 и – 0,9195.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема от правна страна, следното:

Предмет на делото във въззивното производство е обявяване на неплатежоспособността на ответното търговско дружество и определянето на 21.09.2015г. за началната й дата.

За да уважи молбата за откриване на производство по несъстоятелност за длъжника, първоинстанционният съд е изложил решаващи мотиви, че активната легитимация на молителя да иска откриване на производство по несъстоятелност по отношение на длъжника е установена със сила на пресъдено нещо с влязло в сила арбитражно решение.

Задължението не е изпълнено на падежа, тъй като ответникът не е доказал плащане.

Приложил е презумпцията на чл. 608, ал.3 от ТЗ, че неплатежоспособността се предполага, когато търговецът е спрял плащанията на задължения посочени в чл. 608, ал. 1 ТЗ, която не е оборена от длъжника. Приел, че заключението на вещото лице не следва да се кредитира, тъй като е изготвено въз основа на счетоводните записвания на ответното дружество, които са оспорени от молителя и в предоставената от съда възможност не са ангажирани преки доказателства за тяхното установяване. Според първоинстанционния съд, ответникът не е представил доказателства за платежоспособността си, поради което следвало да се приеме, че за целия изследван период от 2014г до 2020г. не разполагал с краткотрайни ликвидни средства, с които да посрещне краткосрочните си задължения и влошаването не е временно, а трайно състояние. Това налагало извода, че ответното дружество е неплатежоспособно и спрямо него следвало да бъде открито производство по несъстоятелност. За началната дата на неплатежоспособността е определил 21.09.2015г., на която длъжникът не е бил в състояние да изпълни изискуемо парично вземане по договора за доставка от 27.04.2015г., което е изискуемо съгласно решението на АС при БТПП.

По възраженията на въззивника за допуснати съществени нарушения на

съдопроизводствените правила:

Неоснователно е възражението на въззивника, че обжалваното решение е постановеното при допуснати от съда съществени процесуални нарушения, които са попречили за пълното разкриване на обективната истина.

Видно от протокола от откритото съдебно заседание проведено на 23.02.2021г., се установява, че ищецът е оспорил счетоводните записвания в ответното търговско дружество. Съдът не е приел заключението на вещото лице и е дал възможност на ответника да представи първични счетоводни документи на вещото лице, след което да се извърши анализ на извършените счетоводни записвания. По делото е постъпила молба от 22.03.2021г. от вещото лице, в която заявява, че е поискало необходимата информация за допълване на изготвеното заключение, но не му е оказано съдействие.

По делото е постъпила молба на 30.03.2021г. от адв. М., но няма доказателства за твърдението му, че в последното заседание е бил болен и че вещото лице не се е явило.

Невярно е твърдението на въззивника, че вещото лице не се е явило в откритото съдебно заседание на 30.03.2021г., което обстоятелство се установява от съдебния протокол от тази дата, който има доказателствена сила на удостоверените в него факти, на основание чл. 152, пр. първо ГПК.

По същество на правния спор:

Страните по делото не спорят във въззивното производство, че ищецът има вземане от ответника по договора за доставка от 27.04.2015г. в размер на 113 031 лева, неустойка в размер на 5 652 лева, както и разноски в размер на 9 790 лева, присъдени с арбитражно решение от 10.05.2019г., по ВАД № 98/2018г. на АС при БТПП. Следователно, ищецът е доказал при условията на главно и пълно доказване, че е кредитор и е материалноправно легитимиран да подаде молба за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника - ответното търговско дружество.

Съгласно разпоредбата на чл. 607а, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ производство по несъстоятелност се открива за търговец, който е неплатежоспособен. В хипотезиса на правната норма са определени две кумулативно дадени предпоставки - длъжникът да има качеството търговец по смисъла на ТЗ и да е неплатежоспособен.

Видно от служебно извършена справка от настоящия съдебен състав в Търговския регистър при Агенция по вписванията се установява, че ответникът е вписан като дружество с ограничена отговорност.

Легална дефиниция на неплатежоспособността, като състояние на търговеца е дадена в разпоредбата на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, когато не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение, породено или отнасящо се до търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или по частно държавно вземане.

По делото е доказано наличието на изискуеми задължения по търговски сделки на

ответника към молителя от 128 473 и публичноправни задължения към държавата/НАП/, които са в общ размер на 4 396,75 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на останалите обстоятелства по делото. Липсата на първични счетоводни документи означава, че всички вписвания относно дълготрайни и краткотрайните материални активи в счетоводните книги на длъжника не отговарят на изискванията за редовност. Освен тези вписвания в счетоводните книги на длъжника, по делото няма други доказателства за други факти и обстоятелства, които могат да обосноват извод за съществуването на тези активи, съобразно изискванията за пълно и главно доказване, на основание чл. 631 от ТЗ вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК. Ето защо, следва да се приеме, че длъжникът няма дълготрайни и краткотрайни активи за процесния период от 2014г. до 30.05.2023г.

Всички изчислени от вещото лице коефициенти на ликвидност за ответното търговско дружество, с оглед определяне на неговата неплатежоспособност не са верни, поради липсата на годни доказателствени средства за наличието на дълготрайни и краткотрайни материални активи. Записаният капитал от 1 00 лева, който е формиран от парична вноска не е наличен и не е част от актива на ответника.

Невъзможността на длъжника да изпълни изискуемо парично задължение, се установява от липсата на свободни парични средства или бързоликвидни активи с материална ликвидна потребителска стойност. Неплатежоспособността е обективно фактическо и правно положение на търговеца, който не може вече да посреща търговските си дългове и тази невъзможност е проявена видимо и трайно.

Според настоящия съдебен състав, най-късно на 21.09.2015г. е налице изискуемо парично задължение, което ответникът не е в състояние да изпълни, поради което приложение следва да намери оборимата презумпция на чл. 608, ал. 3 ТЗ, че неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията. В нито един от изследваните периоди след 21.09.2015г., по делото няма нито едно доказателство, че са налице предпоставките за постановяване на решение по чл. 631 от ТЗ.

Неоснователно е твърдението на ответника във въззивното производство, че вземането на ищеца е погасено по давност.

Съгласно задължителното за съдилищата разрешение, дадено в т. 1 от мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 03.12.2018г. по тълкувателно дело № 1/2017г. на ОСТК на ВКС, това възражение е преклудирано, тъй като е направено за първи път в открито съдебно заседание във въззивното производство, а не в първото открито съдебно заседание в първата инстанция на 24.11.2020г.

Освен това, възражението за давност е и неоснователно, тъй като вземането на кредитора е установено с влязло в сила съдебно решение на 10.05.2019г., от която дата започва да тече нова пет годишна давност, на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Молбата на кредитора по чл. 625 от ТЗ е с вх. рег. № 279849 от 28.10.2020г. на СГС. Съгласно разпоредбата на чл. 628а, ал. 1

от ТЗ, молбата на кредитора за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника прекъсва давността относно процесното вземане, а докато трае производството давността е спряна. Следователно вземането на ищеца за главница, неустойка и разноски не са погасени по давност.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260943 от 10.06.2022г., по т.д. № 2085/2020г., по описа на Софийски градски съд, т.о., 7-ми състав, с което е обявена неплатежоспособността и е открито производство по несъстоятелност за „Уотър технолоджи МС” ООД, ЕИК 201830588, и 21.09.2015г. е определена за начална дата на неплатежоспособността.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 7-дневен срок от вписването му в Търговския регистър, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____